

OPARKANIĆ (1) *vb pf*

o oraz *oba a jasne*.

[*fut 2 sg oparkanisz.*] ◊ *praet* [*3 sg m oparkanił.*] ◊ *3 pl m pers oparkanili*.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI i XIX w.

Obwieść, opasać, otoczyć, ogrodzić [*co*]: [Był ieden człowiek gośpodarz/ kthory náfádził łobie winnicę/ y opárkánił iá [*saepem circumdedit et*] *Leop Matth 21/33.*]

W przen [*co czym*]: A prawie nieynáczey iáko twárдем murem złóciámi opárkániłi miáfto to ták yż łnadz żadney vlice niemáfz w ktorey by łie łprzećiwność niemnożyłá. *RejPs 81v*; [Nie będzie śmiał twarży podnieść zwyciężony twémi dobrodzieyftwy: á choćiaby téż chęci twych zápomnieć chćiał/ nie będzie mógl/ bo go opárkániłz nimi/ ták/ iż gđziekolwiek póyżrzy/ wśzędy twé dobrodzieyftwá iákoby téż ćiebie łámégo ogláda. *SenekaGórn 41 (Linde)*].

Cf **OPARKANIENIE, OPARKANIONY**